

Nieuwsbrief

Juni 2024

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Zou het ooit wennen? Het gemak waarmee men onverwacht en gerust op het laatste moment mijn programma omgooit, blijf ik lastig vinden. Ik mag graag ruim van te voren weten waar ik aan toe ben. Waarschijnlijk moet ik nog steeds opnieuw lessen leren in geduld en overgave.

Hoe vaak ik al niet teruggedacht heb aan mijn gebed aan het begin van dit jaar ... Ik vroeg of de Heere mijn programma wilde invullen, zodat ik daar zou heengaan waar Hij mij hebben wil om te dienen. De verhooring op dit gebed is regelmatig verrassend, maar de wetenschap dat onze God alles in handen heeft, geeft in elk geval vrede op die momenten dat ik weer moet omschakelen. In de afgelopen week is mijn trainingsprogramma voor de komende weken bijna dagelijks gewijzigd. Een keer zelfs twee keer op een middag. Het zorgt ervoor dat ik nu onverwachts geen les hoef te geven. Dus mooi tijd om u/jou bij te praten.

De laatste nieuwsbrief schreef ik in Ndola, een stad in de Copperbelt. De dag daarop werd ik naar Chingola gebracht. Daar mocht ik een training geven aan de onderwijzers van een heel grote privéschool. Dat waren er wel 50! Zo'n grote groep had ik nog niet eerder meegemaakt.

De focus lag dit keer naast Bijbelonderwijs ook op leesonderwijs. Er was al een schoolbibliotheek, maar die functioneerde nog niet echt. Ook was onlangs een speciale juf aangetrokken om het leesonderwijs op te krikken. Zij wilde zoveel mogelijk leren en besloot zelfs ook in mijn gastgezin te komen logeren, zodat ze ook buiten schooltijd om zoveel mogelijk vragen kon stellen. Geweldig hè?!

's Morgens deed ik samen met haar observaties in de klassen en maakte foto's en video's van wat ik zag en hoorde. 's Middags kwam dit beeldmateriaal terug in de training. Dan werd er door een paar meesters een laken voor het schoolbord gespannen.

Met een baksteen werden spijkers door het laken heen in de muur geslagen. Voor de ramen hingen de juffen hun citenges (omslagdoeken) zodat het donker genoeg was om de geprojecteerde foto's en video's te zien. Natuurlijk was dit heel spannend voor de onderwijzers, maar ook erg leerzaam.

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Er zitten op deze school ruim 1000 kinderen. Wat zou het een zegen zijn als zij nu toch echt ook allemaal goed leren lezen. Want wat kun je met een Bijbel als je hem niet kunt lezen?

Vervolgens was ik een tweetal weken in Kitwe. Sinds 2017 ben ik betrokken bij een onderwijsproject voor kinderen in een sloppenwijk. De lagere school is ondertussen doorgegroeid en heeft nu ook een afdeling voor voortgezet onderwijs. En er zijn twee kleuterschooltjes bijgekomen.

Het is een uitdaging voor privéscholen om hun personeel vast te houden. Dat heeft te maken met betere salarissen en pensioenvoorzieningen op de regeringsscholen. Dit betekent regelmatig nieuw personeel en dus geef ik in de loop der jaren herhaaldelijk dezelfde lessen en begin dan als het ware steeds weer opnieuw.

Nu was er in Kitwe een juf in groep 3 die onze leesmethode goed onder de knie had en zorgde dat haar kinderen gingen lezen. Omdat ze zo'n 90 kinderen in haar klas had, kreeg zij een ongetrainde onderwijsassistente. Zij leerde het vak in de praktijk. De juf verdween vorig jaar helaas naar een andere school. Maar wie schetst mijn verbazing om nu de assistente als juf aan te treffen. Zij had haar klas goed onder controle, werkte keurig in groepen en liet een prachtige leesles zien. Een natuurtalent! Nog steeds officieel een juf zonder diploma, maar wel eentje die nu haar nieuwe collega's onze leesmethode bijbrengt! Daar word ik nu zo blij van!

De school had een computerprogramma gekregen waarin ze alle testresultaten van alle vakken bijhouden. Daar heb ik me eens grondig in verdiept. Met name in de leesresultaten. Nu is het in Zambia wel zo dat als je 40% van de test goed hebt je al geslaagd bent, maar toch ... in de afgelopen jaren is het aantal kinderen dat kan lezen enorm gestegen!

	MALE	FEMALE	ENGLISH	LITERAC	MATHE
ONE			0	60	58
TWO			0	0	1
THREE			0	0	0
FOUR			0	0	0
FAIL			0	0	0
ABSENT			0	5	6
TOTAL SAT	0	27	0	60	59
PASS %			#####	100.0	100.0 ##
AVERAGE			#####	98.8	96.2 ##

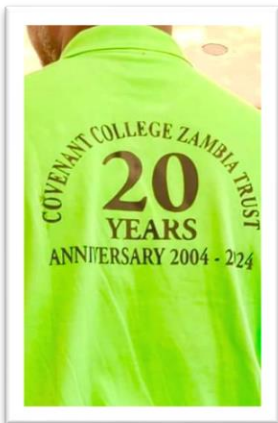
Nu zou je willen dat alles een succesverhaal zou zijn, maar dat is toch echt niet zo. Soms krijg je echt het gevoel dat een juf wel iets meegekregen heeft over het daadwerkelijk leren lezen, maar toch nog zo hangt naar de oude vertrouwde 'kopieermethode'. Een vaag mixje van beiden is het gevolg. Ik ben er dan eigenlijk te kort om goed een vinger aan de pols te kunnen houden. Want voor je het weet is de tijd weer om en reis ik door naar een volgende plek.

In Solwezi mocht ik zondagschoolonderwijzers trainen. Mensen van 15 verschillende kerken bij elkaar! Na afloop hebben zij, zo'n 30 in totaal, een WhatsAppgroep gevormd, om elkaar scherp te houden. Ook worden onze Bijbelvideo's in deze groep gedeeld en krijgen we mooie reacties. Iemand schreef: 'Binnen een maand leerden de kinderen Bijbelverhalen correct terug te vertellen.' Fijn!

Na een week verliet ik deze enthousiaste groep mensen en vloog weer terug naar Lusaka. Daar ontmoette ik de volgende avond mijn directeur. Die vertelde dat hij mijn aanstaande trip wilde verzetten en mij de volgende morgen wilde meenemen naar de zendingspost. Er was namelijk onlangs besloten dat er een feest gevierd moest worden ter ere van het 20-jarig bestaan van ons bestuur. De directeur vond dat ik daar bij moest zijn. En dus was ik zomaar 12 dagen in mijn eigen huisje en vierde feest!

Omdat ik het langst dienende staf lid was en van de 20 jaar er 17 had meegemaakt, mocht ik de historie met praatjes en plaatjes met de genodigden delen.

Tijdens de dagen op de post kon ik ook een beoogde nieuwe collega voor het lokale scholenproject ontmoeten. Het was een vreugde om te constateren

dat deze dame, echtgenote van een dominee die sinds een jaar op onze Bijbelschool lesgeeft, dezelfde visie heeft op Bijbel- en leesonderwijs. Bovendien heeft ze 8 jaar lang een brede ervaring opgedaan als juf op een privéschool. Ik heb er alle vertrouwen in dat het scholenproject bij haar in goede handen is en dat ik het nu eindelijk echt mag loslaten. Ik heb mijn handen vol genoeg aan mijn eigen taken. En dan heb ik het niet meer alleen over de trainingen die ik mag geven en over het Bijbelvideoproject. Onlangs ben ik gevraagd om project consultant te worden voor HOPE, een nieuw project in Zambia dat, te beginnen in Lusaka, bij elke reformatorische baptistenkerk een school wil starten.

Ook mag ik een cursus kinderevangelisatie schrijven voor Mukhanyo Theological College in Zuid Afrika. Via afstandslernen bereiken ze meerdere Afrikaanse landen met een theologische opleiding. Ook onze Bijbelschool volgt hun programma. Deze laatste opdracht hoef ik pas uit te gaan voeren als alle trainingen achter de rug zijn en ik DV weer in Nederland hoopt te zijn. Al is er ondertussen al wel een beginnetje gemaakt ...

Kijk eens wat een leuke aankondiging ik aantrof in een kerk in Mazabuka voor ons programma. Marjaannue Hendricksen, wie zou dat nu zijn?

Na de onverwachte 12 dagen in mijn eigen huisje kon ik meerijden naar Lusaka en vandaar naar Mazabuka voor weer een zondagschooltraining. Ook hier een mooie mix mensen van allerlei kerken. Ik logeerde in een pastorie. Helaas hadden de burens een bar en bar was ook de geluidsoverlast!

Bij de pastorie was een geweldig mooie tuin. En dankzij de vele zonnuren in Zambia was dit een prachtig buitenlokaal. Muggen vonden dit trouwens ook een aantrekkelijke plek ...

Ik was nog bezig met mijn laatste les toen de directrice van een school uit Choma al ten tonele verscheen. Ze had de vorige avond gebeld dat ze me een dag eerder dan afgesproken zou ophalen. Er stond namelijk een training voor haar school op het programma voor de week daarop. Onderweg kwam de volgende verrassing: we reden gewoon door naar Livingstone, waar haar man predikant is. Juist ja! Gewoon even voor een weekend 6 uur meer op de weg. Dat bedoel ik met onverwachte acties!

Dat betekende maandagmorgen weer terug naar Choma. Hier had ik een harde dobber aan het trainen van de onderwijzers. Het vinden van Bijbelteksten bleek een enorme uitdaging voor sommigen. Ook kwam ik denkbeelden tegen die me nogal verrasten. De directrice had me van te voren al gewaarschuwd: 'Mijn personeel bestaat niet uit christenen, al gaan sommigen vast wel eens naar een kerk.' Wat een mooie gelegenheid om juist met hen bezig te mogen zijn rondom een open Bijbel.

Een week later vertrouwde een juf mij toe: 'Door deze training lees ik nu elke dag in mijn Bijbel. Dat deed ik vroeger nooit.' Zo iets maakt zo dankbaar! Ik heb toch zulk mooi werk!

En weer werd mijn programma anders. Ik ging weer terug naar Livingstone. Want nu wilden ze daar toch ook wel graag een training voor de kerk waar de man van de directrice dominee is. Het werd een training voor ieder die onderwijs geeft aan kinderen. Dus ook ouders en grootouders waren van de partij om te leren hoe ze het Evangelie kunnen delen met hun kinderen.

Er was een echtpaar die een school met meer dan 600 kinderen runt. De vrouw vertelde in de tweede les, dat ze de eerste les gelijk in praktijk had gebracht en op haar school een Bijbelvertelling had gehouden: 'Dit werkt echt! Alle kinderen waren een en al aandacht!' Elke dag kwam ze weer blij terug met nieuwe verhalen over hoe fijn het was tijdens de Bijbelles.

Ik was dus heel dankbaar voor mijn onverwachte programma in Livingstone. Binnen een week geregeld. Zo kan het gaan! Maar ik heb ook andere ervaringen. In januari was afgesproken dat ik de laatste week van mei in Kabwe zou trainen, maar de dominee daar zei een paar dagen van te voren af.

Voor de maand juni staan nog 3 trainingen op het programma: in Senanga, Mongu en Lusaka. Daarna hoop ik een poosje op onze eigen zendingspost te zijn. In het kaartje hieronder is te zien dat ik heel wat kilometers afleg door het hele land. Dankbaar voor Gods bescherming, de gastvrijheid overal en de inzet van mensen achter de schermen om ons werk steeds mogelijk te maken. Biddend dat dit ook zo mag blijven tot uitbreiding van Gods Koninkrijk.

Alle eer aan onze Heere!

Een hartelijke groet,
Marjanne